

РЕШЕНИЕ

№ 6364

гр. София, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 18.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **6121** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 28 от Закона за хазарта /ЗХ/ във вр. чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от „Протект Инвест“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], подадено чрез адв.А., срещу Решение №000030-4467/10.05.2022г., издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искане с вх.№26-П-282/26.04.2022г. за възстановяване на платена от жалбоподателя по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал.6 ЗХ в размер на 25 000лв.

В жалбата се излагат твърдения, че решението е незаконосъобразно, тъй като неправилно изпълнителният директор на НАП е приел, че за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, се дължат в условията на кумулативност две такси – такава по чл. 30, ал.1 ЗХ и по чл. 30, ал.6, пр. първо ЗХ, като не е съобразил разпоредбата на чл. 30, ал.7 ЗХ, според която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал.1. Посочва се, че дружеството се облага с алтернативен данък по ЗКПО, тъй като извършваната от него дейност попада в разпоредбите на чл. 242, ал.1 ЗКПО. Моли се за отмяна на оспореното решение. Претендират се разноски.

Ответната страна – изпълнителния директор на НАП, не изпраща представител в съдебно заседание. В представено по делото писмено становище от юриск.К. се оспорва жалбата. Излагат се съображения, че двете такси чл. 30, ал.1 ЗХ и по чл. 30, ал.6 ЗХ се дължат кумулативно и на различно правно основание една от друга. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за

прекомерност на заплатения от жалбоподателя адвокатски хонорар.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят притежава лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес в [населено място], [улица], и е със срок на действие 5 години.

Видно от представени по делото платежни нареждания, жалбоподателят е заплатил сумата от 7600 лв. както и такса от 25 000 лева по сметката на НАП. Плащанията не се оспорват от страна на ответника.

Със заявление от 26.04.2022 г., жалбоподателят е поискал от НАП да му бъде възстановена сумата от 25 000 лв., като недължимо платена. Възражението е за приложимост разпоредбата на чл. 30, ал. 7 от ЗХ, във връзка с чл. 242, ал. 1 от ЗКПО.

С решение № 000030-4467/10.05.2022 г. изпълнителният директор на НАП, е оставил без уважение заявлението на жалбоподателя за възстановяване на платена по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ, в размер на 25 000 лв. В мотивите на решението е посочено, че двете такси се дължат на различно правно основание и същите са кумулативно дължими.

Решението е връчено на 11.05.2022 г. Жалбата е подадена на 20.05.2022 г. чрез ответния орган.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е решение № 000030-4467/10.05.2022 г., издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение заявление от жалбоподателя „Протект Инвест“ ЕООД за възстановяване на платена по сметка на НАП, държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ, в размер на 25 000 лв.

Жалбата срещу процесното решение е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, видно от приложените по делото доказателства, подадена е от страна в административното производство, подала заявлението, по което ответника се е произнесъл с процесното решение. Предвид на това, жалбата, като подадена от легитимирано лице, в предвидения за това срок е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от изпълнителния директор на НАП, на основание чл. 17, ал.1, т.16 ЗХ, съгласно която разпоредба изпълнителният директор на НАП е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощия да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Съгласно цитираната разпоредба, изпълнителният директор на НАП е материално компетентния орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на платени такси за издаване и продължаване действието на лицензите за организиране на хазартни игри с игрални автомати.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 от АПК, доколкото в ЗХ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на решението, адресатът, какво е решението на органа по подаденото искане, изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самото решение, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Предвид изложеното, настоящия състав намира, че при постановяване на процесното решение, ответният орган не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до отмяната му, на процесуално основание. Освен това, настоящия съдебен състав поддържа разбирането, че за да бъде основание за отмяна, едно процесуално нарушение следва да е съществено, т.е., ако не беше допуснато, органът би могъл да достигне до други правни изводи. Предвид съответствието на заповедта с процесуалните правила, законосъобразността на оспореното решение ще следва да се преценява на основание съответствие с материалния закон.

С оспореното решение, изпълнителният директор на НАП е отказал да възстанови платена от жалбоподателя държавна такса по чл. 30, ал.6 ЗХ, в размер на 25000 лв. По делото не е спорно, че таксата е платена по сметка на НАП. Също така, безспорен е и факта, че дружеството жалбоподател се облага с алтернативен данък по ЗКПО. Спорът по делото се свежда до това коя конкретно такса от предвидените в чл. 30 ЗХ дължи жалбоподателя за издаване на лиценз и по-конкретно дължи ли такса по ал.6 от чл. 30 ЗХ. Настоящият съдебен състав намира, че дружеството жалбоподател като лице, облагащо се с алтернативен данък по ЗКПО, дължи само такса по чл. 30, ал.1 ЗХ.

Съгласно чл. 30, ал. 1 от ЗХ, за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на Министъра на финансите. С измененията и допълненията на ЗХ от ДВ, бр. 69/2020 г., чл. 30 от същия закон е допълнен с нова ал. 6, с която е въведена такса за издаване и поддържане на лиценз за организирането на хазартни игри с игрални автомати. Наред с това, не е отменена, нито е изменена по съдържанието си разпоредбата на чл. 30, ал. 7, преди – ал. 5 от ЗХ (в предходната му редакция от ДВ бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г.), според която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1. Според вида на организираните от дружеството "хазартни игри с игрални автомати в игрална зала", дейността му попада в приложното поле на чл. 242, ал. 1 от Закона за корпоративното подоходно облагане/ЗКПО/: облагане с

алтернативен данък върху хазартна дейност с игрални автомати, който е окончателен. В този случай се дължи само таксата по чл. 30, ал. 7 във връзка с ал. 1 от ЗХ. Изричната уредба на чл. 30, ал. 7 ЗХ не допуска противоречиво тълкуване, като посочва, че за този вид хазартни игри се събират само таксите по ал. 1. Дори и да се касае за законодателна техника при изменение на разпоредбите на ЗХ, която е довела до неяснота при правоприложението, следва да се има предвид конституционният принцип за законоустановеност на данъците и таксите. Дължимостта на данъците и таксите за всеки отделен случай следва да е ясна и безпротиворечива, което се изключва при наличие на неотменена разпоредба в приложимия нормативен акт, която изключва такава дължимост. В случай, че жалбоподателят е внесъл таксата по чл.30, ал.1 от ЗХ и организираниите от него хазартни игри се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, то внесената от него такса и по чл.30, ал.6 от ЗХ е без правно основание и следва да се възстанови.

Предвид гореизложеното, дължима е в случая само таксата по чл. 30, ал.1 ЗХ, препращаща към Тарифата, като е неоснователно събирането на такса по чл.30, ал.6 ЗХ. Поради това, платената по сметка на НАП такса в размер на 25 000 лв. не се дължи и е следвало да бъде възстановена при поискването от страна на „Протект Инвест“ ЕООД.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски за внесената държавна такса от 50лв. и платеното адвокатско възнаграждение от 1560лв. По делото не е приложен договор за правна защита и съдействие, от който да е видно какво е уговореното адвокатско възнаграждение, но са представени доказателства за заплащането му. В тази връзка следва да се присъди адвокатски хонорар, тъй като се установява по безспорен начин, че са направени такива разноски. Основателно е възражението за неговата прекомерност с оглед ниската фактическа и правна сложност на делото, при многобройна съдебна практика наложена от ВАС, поради което същото следва да бъде намалено до предвидения в чл.8, ал.1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размер от 1280лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение №000030-4467/10.05.2022г., издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искане с вх.№26-П-282/26.04.2022г. за възстановяване на платена от жалбоподателя по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал.6 ЗХ в размер на 25 000лв.

ВРЪЩА преписката, по заявление вх.№26-П-282/26.04.2022г. на „Протект Инвест“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], за ново произнасяне, съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „Протект Инвест“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата 1280 /хиляда двеста и осемдесет/ лева, разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: